

DAVID ENDT
**VOETBAL
SHIRTS**
MET EEN VERHAAL

UITGEVERIJ BRANDT
AMSTERDAM 2021

VOORWOORD KLAAS-JAN HUNTELAAR

DE GROOTSTE RIJKDOM

Wat een mooie collectie voetbalshirts laat David Endt ons hier in dit boek zien! Voor mij al helemaal uniek omdat ik zelf een groot liefhebber van shirts ben – ik heb ze allemaal bewaard, de geruilde shirts, de shirts van de clubs waar ik voor speelde, de Oranje-shirts. Het is een hele verzameling in alle mogelijke kleuren en designs, met als gemene deler dat ze allemaal een unieke emotie vertegenwoordigen. Die shirts brengen herinneringen terug. Mooie en pijnlijke, diepgaagde en meer oppervlakkige. Ze kunnen je met trots vervullen of brengen een aparte anekdote terug.

Voor mij had het ruilen van een shirt veel weg van een missie: ik was erop uit om een zo groot mogelijke, en vooral zo mooi mogelijke verzameling te krijgen. Zo ben ik blij met het shirt van Ronaldo, Cristiano Ronaldo. Ik kreeg het na een bijzondere wedstrijd want we wonnen met Schalke, het was in maart 2015, met 4-3 van Real Madrid, ja, in Bernabeu. Hij maakte er twee en ik ook, waarvan het tweede doelpunt, vlak voor tijd, het winnende was. Omdat ik ook voor Madrid had gespeeld, was het voor mij helemaal een wedstrijd met een bijzondere lading. Mijn respect voor Cristiano Ronaldo is enorm, niet alleen omdat hij zo getalenteerd is, maar wat het 'm doet is Ronaldo's bezetenheid om zichzelf steeds maar weer te verbeteren, die focus.

Ik ben ook blij met het shirt van Andrea Pirlo. Vanwege de voetballer maar toch ook heel sterk om het shirt van het Italiaans elftal, het mooie blauw, en zijn kenmerkende nummer 21 op de rug.

Je kunt vooraf wel een idee hebben met wie je een shirt gaat ruilen, maar uiteindelijk gaat het vrijwel altijd op een natuurlijke manier. Zo had ik in mijn hoofd om het shirt van Zinedine Zidane te pakken te krijgen, maar het werd uiteindelijk dat van David Trezeguet; ook goed hoor, maar...

Een shirt is een hoofdbestanddeel, emotioneel gezien is het, naast je voetbal-schoenen, het belangrijkste onderdeel want het vertegenwoordigt een gevoel. Neem het shirt van het Nederlands Elftal. Als jongetje beleefde ik het enthousiasme dat WK's en EK's losmaakte – oranjegekleurde wijken, de saamhorigheid die loskwam bij de buurtbarbecue. Die verbindende beleving koppelde ik als kind automatisch aan de waarde van dat shirt en later, als Oranjespeler, besepte ik daardoor wat voor vreugde je door het voetballen aan mensen kunt geven.

Ik hou van shirts, ik let op details, een kraagje, een boordje, de kwaliteit van de stof, een mooie badge, aparte kleurencombinaties, hoe is het afgewerkt. Ze zijn tegenwoordig van het lichtste materiaal gemaakt, ongetwijfeld technisch verantwoord, maar persoonlijk vond ik het fijn het shirt werkelijk te voelen, het materiaal te ervaren op mijn bast. Ik hou dan ook van de authentieke, vaak wat oudere shirts waar naar mijn gevoel meer karakter en eigenheid in zitten. Mijn persoonlijk verzameling is vooral een onbetaalbare schakel naar het verleden. Eigenlijk kijk ik nooit wedstrijden terug, maar wanneer ik een shirt door mijn handen laat gaan, komen de herinneringen vanzelf naar boven. De waarde van een shirt ligt daarin: de verhalen, de herinneringen, de opgeroepen sentimenten. Dat is de grootste rijkdom.

Klaas-Jan

INHOUD

AMARANTE 8	DE KRUYK 76
MALDERA 10	KEIZER 78
CHIVU 12	BONINSEGNA 80
VAN HANEGEM 16	LEICESTER CITY 84
HUNTELAAR 18	ARVELADZE 86
DONADEL 20	PIRLO 88
DAVIDS 22	COLLOVATI 90
QUEENS PARK RANGERS 24	IBRAHIMOVIC 92
ALTOBELLI 26	FALCAO 94
FRIMANN 28	HEITINGA 96
KATANEC 30	BROLIN 98
RACING MUIDE 32	GROOT 100
BALOTELLI 34	MALDINI 102
ARNESEN 36	MARAÑÓN 104
TARDELLI 38	KIEFT 106
KANU 40	MARINHO 108
AJAX UEFA CUP 42	CRUIJFF 110
ZIGONI 44	JUAN 112
MACHLAS 46	GAGO 114
OEIRAS 48	CATELLANI 116
BUFFON 52	RIJKAARD 120
GALÁSEK 54	FUTRE 122
DE ROON 56	HAMBERG 124
BEBETO 58	LITMANEN (BARCELONA) 126
TOTTI 60	DAVIDS 128
ADRIANO 62	MAXWELL 130
LITMANEN (AJAX) 64	NEDVED 132
TOMMASI 66	BLANKENBURG 134
ROSALES 68	SPITSE 136
AJAX SALAMIS 70	VAN BASTEN 138
CIENFUEGOS 72	SURINAME 140
ESCODÉ 74	

AMARANTE 29 APRIL 1973 BOAVISTA – AJAX (0-1)

In spiksplinternieuwe reisoutfit, compleet met goudgeel Ajax-logo, vlogen we op 27 april 1973 naar Lissabon om vandaar per bus door te reizen naar de kleine kustplaats Povoia de Varzim, twintig kilometer ten noorden van Oporto. Een jaar eerder had de A1 de finale van het internationale toernooi om de Trofeu Ribeiro dos Reis bereikt (en verloren) en nu was het aan onze lichter om het beter te doen. Het elftal was versterkt met twee gasten die al in het C-elftal speelden: aanvoerder Pim van Dord en het grote talent: spelmaker Gerrie Kleton.

In het regenachtige en desolate Povoia logeerden wij als enige gasten van het Grand Hotel aan de strandboulevard. De eerste avond trinden we op het strand de reisvermoeidheid uit de benen en begonnen zo de aanloop naar de eerste toernooiwedstrijd, twee dagen later in Oporto, tegen een club met de fraaie naam Boavista. Dat wij van Boavista niets wisten, liet ons onverschillig; wij speelden altijd en overal ons eigen spel, geen sprake van een op de tegenstander afgestemd tactisch concept. Eigen kwaliteit en weerbaarheid moesten het verschil maken.

De wedstrijd begon om 16.00 uur, vertrek stipt om 14.00 uur. Ruim op tijd, de rit naar Estadio Do Bessa zou niet langer dan twintig minuten duren. Helaas brak halverwege de achteras van de bus en het duurde een uur eer moeizaam opgetrommelde taxi's ons verder konden vervoeren. Omdat de wedstrijd rechtstreeks op televisie werd uitgezonden, kon van uitstel geen sprake zijn. De warming-up verviel. Trainer van Daal temperde de

nervositeit met een indringend verhaal over hoe adrenaline het lichaam ook zonder opwarming klaar kon maken voor strijd: 'Leef je geestelijk in, geconcentreerd het veld op en beginnen!'

De adrenaline werkte. Een doelpunt van Peter Vaz Nunes (Amsterdammer met een Portugese naam) bracht in een harde strijd de 1-0 winst. De onbeschaamde partijdigheid van de scheidsrechter was opvallend, maar het tenue van Boavista maakte het meest indruk: shirts in zwart-wit schaakbordmodel, nooit eerder gezien!

Het kan zijn dat ik mijn vijandelijke linksbuiten bij een van de vele duels zo hard geraakt heb dat hij geblesseerd eraf moest, in elk geval liep ik met nummer 15, invaller Amarante, het veld af. Hij stemde in met mijn gebaar van 'shirtje ruilen' en wees naar de kleedkamer. Onze eigen blauwe shirts mochten niet geruild worden, waarschuwde Van Daal; ze waren nodig voor de volgende wedstrijden, maar daar was ik op voorbereid. Uit Amsterdam had ik een paar klassieke Ajax-shirts meegenomen en de nummer 15 vond het prachtig om er zo één te ruilen. Het Boavista-shirt was van heel dun katoen, een eerder opgelopen scheurtje onder de kraag was handmatig hersteld. Het rode nummer 15 was in plastic cijfers op de rugkant gestikt.

Uitgelaten om de winst keerden we terug naar Povoia de Varzim. En ik had mijn eerste relikwie: het schaakbordshirt van Boavista.

ALDO MALDERA 9 JANUARI 1974 MILAN – AJAX (1-0)

Januari is geen ideale maand om Milaan te verkennen. Dat is het al helemaal niet in januari 1974 wanneer Milaan een nog allesbehalve aantrekkelijke metropool is. Later zou dat veranderen, maar in 1974 wordt het beetje elegantie van de stad genegeerd en overwoekerd door de lelijkheid. En wanneer het, zoals nu, dagen achtereen miezert en regent is Milaan op zijn onaantrekkelijkst.

Toch ben ik hier uit vrije wil, al kunt je beter spreken van een ‘vrijwillige ballingschap’. Milaan is voor mij een vluchtplek, het dagenlang lopen langs pleinen, straten en lanen is een verwerkingstherapie, want ik kamp met zwaar verdriet. Dat zit zo: in augustus 1973 startte ik bij Ajax aan de C-elftallencompetitie met als motiverende belofte van het bestuur dat, wanneer ik het tot december goed zou doen, er een contract voor mij klaar lag. Ik speelde alles, miste geen minuut en trainer Bob Haarms was blij met mij. December kwam, maar: geen aanbieding. Vlak voor Kerst vroeg ik hoe het zat. Men leek de afspraak vergeten, hoe het zij, de proeftijd werd verlengd tot eind van het seizoen. Daarna zou men oordelen. Ik was woedend en verslagen. Er was nog één competitiewedstrijd te spelen voor de winterpauze, in de eerste week van januari, uit tegen FC Amsterdam. Ik besloot die te spelen en dan: exit Ajax. Ik vertelde Haarms hoe ik mij verraden voelde, maar dat ik wel graag wilde spelen tegen FC Amsterdam; om nog één keer te laten zien wat ik waard was. Tijdens die wedstrijd speel ik als een bezetene. Tijdens een onbesuisd duel met FC Amsterdammer Martin

Kamminga kraakt mijn neus. Gebroken? Doorgaan! Haarms knikt begrijpend. Om half acht zit ik in de trein naar Milaan waar het, net als in Amsterdam, regent. Een zolderkamer van Hotel Spononari is mijn thuis.

Het is toeval dat Ajax op woensdagmiddag in Milaan de eerste wedstrijd om de Europese Supercup speelt, tegen Milan. Ondanks mijn wrok ga ik daar naartoe. Bij het stadionhek wacht ik op de spelersbus van Ajax. Daar is Pim van Dord, mijn teamgenoot en vandaag reserve bij het eerste. We zijn maatjes en hij weet van mijn ‘vlucht’ naar Milaan. Ter plekke regelt Pim een toegangskaartje. Na de wedstrijd zien we elkaar weer. ‘Hier, Davey, ik heb iets voor je,’ zegt Pim. Hij reikt mij een Milanshirt aan, geruild met linksachter Aldo Maldera. Wat een gebaar, een blijk van vriendschap en van troost. Prachtig *maglia rossonera*: smalle rood-zwarte strepen, zware wollen kwaliteit, de *coccardo* (ereteken voor de nationale bekerwinnaar) op de borst, het nummer drie is van vilt-achtige makelij. Het Maldera-shirt is mijn eerste *match worn* shirt van een Italiaanse club.

Dank je, Pim.

P.S. Een week later, bij terugkomst in Amsterdam, lag er een uitnodiging van het bestuur klaar, om alsnog mijn contract te tekenen!

CRISTIAN CHIVU 5 MEI 2002 NEC – AJAX (0-2)

De laatste competitiewedstrijd van het seizoen. We gaan naar NEC met drie punten voorsprong op PSV en bij winst zijn we kampioen. NEC biedt felle weerstand. Wat is er mooier een gedoodverfde kampioen op het laatste moment beentje te lichten? Het veld is loodzwaar, het regent de hele dag, en dus moet ook het karakter worden aangesproken.

Daarvoor hebben we, hoe jong hij ook is, een ideale aanvoerder: Cristian Chivu. Zijn lichaamstaal spreekt in gebiedende wijs: ‘winnen, goedschiks of kwaadschiks!’ Bikkelharde duels vecht hij uit, om gevaar te bezweren ramt hij de bal desnoods de tribune in. Cristian is leider en muur tegelijk, hij geniet zichtbaar van de onvoordelige omstandigheden.

Halverwege het seizoen kreeg Chivu van de nieuwe trainer, Ronald Koeman, het vertrouwen en de verantwoordelijkheid die hij wenste; hij werd aanvoerder van Ajax en nu, in de kledder van Nijmegen, betaalt hij dat vertrouwen ten volle uit.

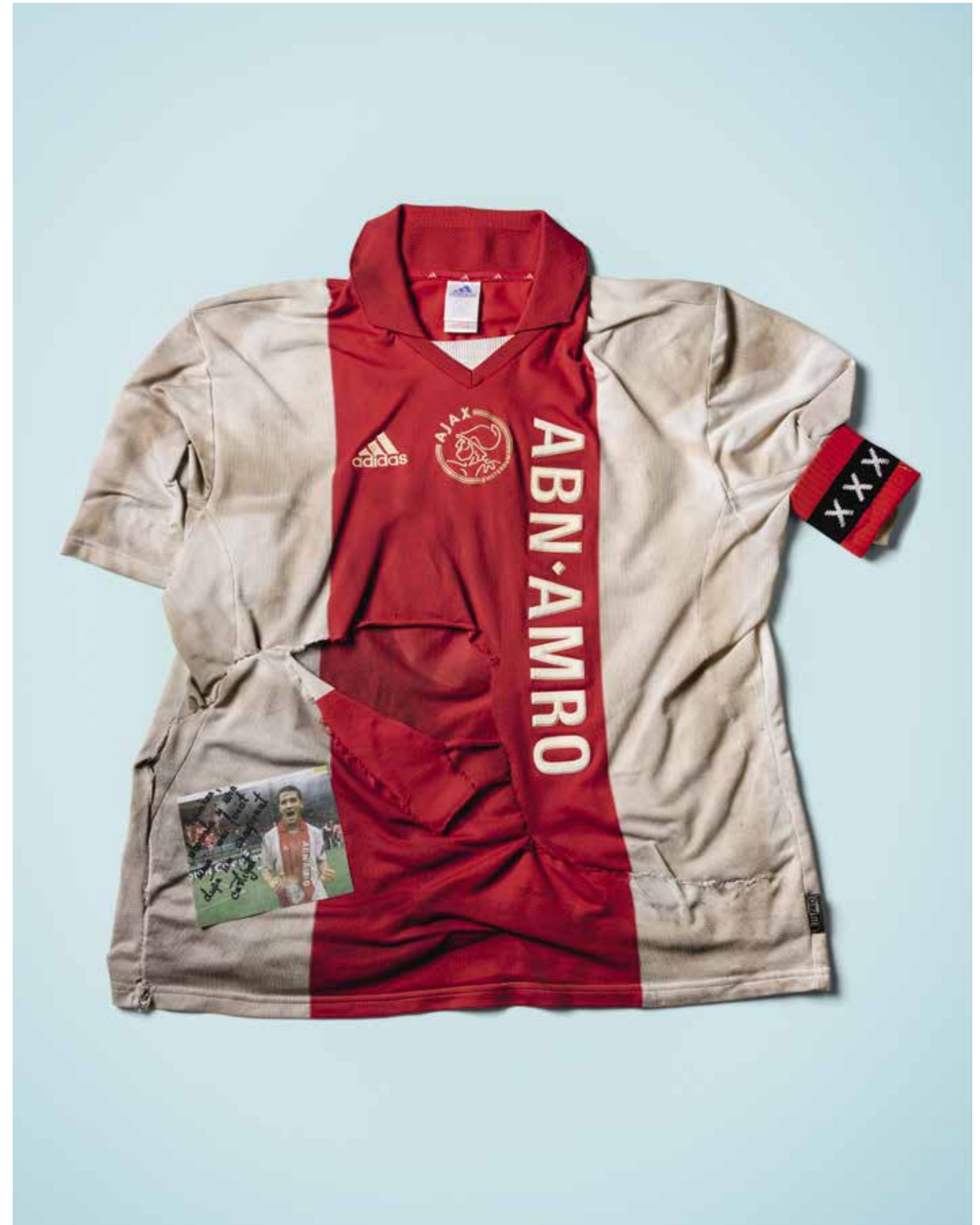
Daar is weer zo’n duel op leven en dood, handen en voeten worden gebruikt en het bemodderde shirt scheurt. Van een nieuw shirt moet Chivu, met nog een kwartier te spelen, niets weten want Ajax leidt en er moet strijd geleverd worden, geen tijd voor cosmetische strapatsen. Daar is het einde, de wilde kampioensvreugde breekt los. Champagne, juichen, springen, gek doen en de jonge aanvoerder Chivu is het middelpunt van de zich ontladende blijdschap. Uit balorigheid scheuren andere Ajacieden de

‘wond’ van Chivu’s shirt nog verder open, het oogt heroïsch en miserabel tegelijk.

Daar betreedt de bondsvoorzitter met de blinkende schaal in zijn handen het veld. Ik zie Cristian in zijn lompen en bedenk mij niet, ren naar de kleedkamer, gris het smetteloze reserveshirt met nummer 5 uit de materiaal-kist en hol terug naar het veld. Net op tijd. Cristian trekt het moddershirt van zijn bast en trekt het schone aan, schikt zijn aanvoedersband om zijn arm en ontvangt dan de schaal: kampioen.

Vanaf de zijlijn bezie ik het tafereel. Wat moet ik met dit vod, vraag ik mij af, maar meteen besef ik dat dit het allermooiste symbool is van de triomf, behaald met bloed, zweet en tranen. Dit shirt draagt alle emotie van een turbulent en hartstochtelijk seizoen en juist omdat het zo gehavend is, verdient dit shirt ingelijst te worden, een ereplek te krijgen, mét een door Cristian geschreven tekst waarop hij, in zijn moedertaal, zijn emoties van dat moment weergeeft.

Jarenlang, tot mijn afscheid van Ajax, hing het ingelijste kleinood in mijn kantoortje in het stadion. Nu is het als onvervalst Amsterdams erfgoed in bruikleen bij het Amsterdam Museum. Om het te fotograferen moesten fotografe Annemieke van der Togt en ik als haar assistent naar het museumdepot. Men was zeer behulpzaam, maar het was onmogelijk het shirt volledig te fotograferen; de achterkant met het stoere nummer 5 is slechts vaag door de scheur zichtbaar.

adidas

ABN-AMRO

WIM VAN HANEGEM SEIZOEN 1981-1982

Aan welke kant van de barricade je ook staat, om de klasse van de voetballer Wim van Hanegem kun je niet heen. Opgegroeid met Ajax en onvermijdelijk fan geworden van de Amsterdamse club, had je zo je voorkeuren, maar de allure van Wim van Hanegem was onomstreden, ook in de hoofdstad werd de klasse van De Kromme volop erkend.

Van Hanegem is een boegbeeld van Feyenoord, maar in 1968 scheelde het niets of hij zou van Xerxes DHC naar Ajax zijn gekomen. Ajax-trainer Rinus Michels maakte een van zijn zeldzame foutjes door te oordelen dat Van Hanegem een fantastische voetballer was, maar voor het Ajax-spel iets te langzaam.

Tja, snelheid. Van Hanegem leek traag, maar hij was altijd op tijd. Op tijd om een tegenstander de doortocht te beletten of op tijd om een aanval af te ronden. Zijn hersenen werkten een seconde sneller dan die van anderen, hij doorzag het spel en dat onderscheidt de allergrootsten van de groten.

In het najaar van 1985 deed ik op het Feyenoord-complex Varkenoord mee met een wedstrijd tussen Lucky Ajax en Oud-Feyenoord. Als een van de jongsten kon ik op het middenveld met mijn energie de oude Ajax-meesters dienen. Wim van Hanegem, tien jaar ouder dan ik, kruiste frustrerend vaak mijn pad. Hij leek steeds te laat, maar was mij keer op keer te snel af. Daarbij gebruikte hij zijn oersterke lichaam dusdanig, dat hij mij altijd pijn deed, met daarna een te vriendelijk lachje naar dat fanatieke

Amsterdammertje. Van Hanegem was te eerezuchtig om zich zelfs in zo'n vriendschappelijk potje door een snotneus van dertig af te laten troeven. Het maakte mijn bewondering alleen nog maar groter.

Van Hanegems shirt neemt een ereplaats in binnen mijn verzameling. Hij droeg het in het laatste shirtsponsorloze seizoen 1981-1982, terug bij Feyenoord na een paar seizoenen min of meer vrijwillige ballingschap bij AZ en FC Utrecht. Mooi shirt – zo simpel en zonder reclame op de borst. Op borsthoogte is in het witte vlak een versleten Adidas-logo zichtbaar. Mooi ook dat het rugnummer beschadigd is.

De ereplaats in de collectie is sterk verbonden met Jerry Haatrecht, de jongen met wie ik het ruilde. Jerry was een talentvolle middenvelder van Surinaamse afkomst die Van Hanegems stijl kopieerde. Hij kwam van SDW, voetbalde in Jong Ajax en later bij diverse amateurclubs. Zijn bewondering voor Van Hanegem was immens en hij was apetrots toen hij kennismaakte met zijn grote voorbeeld. Het contact groeide uit tot vriendschap en Wim had hem zijn wedstrijdshirt gegeven.

Jerry en ik waren close. Ik was een soort mentor van een groepje SDW-talenten met wie ik zaalvoetbalde en we hadden lol in het spel én in het praten daarover. Jerry Haatrecht overleed op schandalig jonge leeftijd toen hij als *last minute* toegevoegd selectielid met het Kleurrijk Elftal in 1989 verongelukte bij de vliegramp op Zanderij.

KLAAS-JAN HUNTELAAR 25 AUGUSTUS 2011

SCHALKE 04 – HJK HELSINKI (6-1)

Voordat ik Klaas-Jan Huntelaar bij Ajax leerde kennen, vond ik hem al een persoonlijkheid. Dat kwam door zijn laatste wedstrijd voor Heerenveen, op een winterse avond in 2005 tegen Ajax, dat een week later zijn nieuwe club zou zijn. Die avond maakte hij er drie. Dat was een eervol gebaar naar Heerenveen. De nederlaag deed mij pijn, maar Klaas' houding maakte mij gelukkig: we kregen een man erbij met een zowel eezuchtige als sportieve geest.

We konden het goed met elkaar vinden, *to say the least*. Klaas kwam vaak langs in mijn kantoor, waar we lachten en soms huilden en ook spraken over de 'andere dingen des levens'. Op het veld maakte hij het duurbetaalde geld waar. In zijn eigen stijl reeg Klaas-Jan de doelpunten aan elkaar. De 'meerfactor' zat hem in zijn karakter dat hij in die laatste wedstrijd voor Heerenveen toonde en dat zich bij Ajax even sterk manifesteerde.

Op reis naar uitwedstrijden zaten we naast elkaar in de bus met tussen de babbeltjes door als grootste vermaak het spotten van roofvogels langs de rand van de weg. Klaas was mij vrijwel altijd vóór, misschien omdat hijzelf een soort roofvogel was, het doel van de tegenstander was vanuit een aangeboren instinct zijn prooi.

Zijn vertrek naar Madrid, in december 2008, voelde als een kleine amputatie. Het was hem van harte gegund, maar ik was mijn maatje kwijt. Via mail hielden wij contact en dat leverde een interessante correspondentie op, waarin ik hem op de hoogte hield van de wonderlijke wereld

van Ajax en hij vertelde over zijn soms pijnlijke avonturen bij de niet altijd koninklijke Koninklijke. 'Hey Davidski,' begon hij, en dan volgde bijvoorbeeld een verslag over een eenzame training op de Ciudad Sportiva.

Via Milan streek de roofvogel neer op het nest van Schalke 04. Dat was dichterbij en daarvan maakte ik gretig gebruik door te gaan kijken. De eerste keer, een Champions League-duel tegen Olympique Lyon, maakte hij er twee. Daarna, in de voorronde Europa League tegen HJK Helsinki op 25 augustus 2011, legde hij er vier in het netje. Als dank voor mijn aanwezigheid (die blijkbaar geluk bracht) nam hij uit de kleedkamer zijn shirt voor mij mee. Koningsblauw, nummer 25.

In april 2013 reed ik naar Gelsenkirchen voor de topper Schalke 04-Hamburger SV. Klaas-Jan in het koningsblauw onder nummer 25. Hij maakte een slimme goal in de eerste helft. Da's één. Tweede helft: een lage voorzet van rechts leek onbereikbaar, maar Klaas-Jan, op oranje schoenen, dook en scoorde kappend! 'HOENTELAAR!' brulde het publiek. Da's twee. Aan het eind van de wedstrijd kopte hij er nog eentje in. 'HOENTELAARRR!' En dat is drie. Ik spring en juich als Schalke-supporter. De lange terugweg naar Amsterdam leg ik met een brede grijns af.

MARCO DONADEL 19 FEBRUARI 2009 FIORENTINA – AJAX (0-1)

Overladen met prijzen en jaloersmakende glorie kwam Harry Bückler in februari 1974 terug uit Viareggio waar hij met FC Amsterdam had deelgenomen aan het beroemde jeugdtoernooi om de Coppa Carnevale. Hij was gekozen tot de beste buitenlandse voetballer en dat was niet zo vreemd want zijn stijl had veel weg van die van de legendarische Giancarlo Antognoni, zo'n voetballer die qua uitstraling en inhoud in één oogopslag tot de verbeelding spreekt. Het leverde Harry een gigantische beker op, maar hij had meer in zijn koffer, zoals een het shirt van Fiorentina, geruild met spits Claudio Desolati. Dat shirt was de schoonheid zelf, dat volle paars, *viola*, met een subtiele lelie als enig logo op de borst. Harry was zo genereus het op uitleenbasis wel eens af te staan en ik droeg het graag.

Fiorentina heb ik altijd gezien als een mooie club. Dat heeft met de stad met haar lichtvoetige uitstraling en haar in het stadsbeeld verweven kunstwerken te maken. En dan die kleur paars die zo tot de verbeelding spreekt en zo hemels afsteekt tegen de Toscaanse luchten. Alles bij elkaar maakt dat het shirt tot een begeerd object. Dat shirt te bezitten, lukte mij pas vele jaren na Harry's top-prestatie in Viareggio en lang nadat hij het Desolati-shirt tijdens zijn avontuurlijke wereldreizen was kwijtgeraakt. Ajax had Fiorentina alleen bij vriendschappelijke wedstrijden getroffen, een keertje in Duitsland, een andere keer in de Verenigde Staten. In februari 2009 ging het voor het eerst om Europese knikkers, in de zestiende finale van het

UEFA Cuptoernooi, met de heenwedstrijd in Florence. Buiten het spel op het veld zaten daar een paar opmerkelijke extra's aan, zoals de staande ovatie die trainer Marco van Basten kreeg bij het betreden van de perszaal op de avond voor het duel en de indrukwekkende erehaag die de Fiorentina-spelers na afloop voor Ajax vormden. Dat was een gedurfde, sportieve geste van respect uit de koker van Fiorentina-trainer Cesare Prandelli. Helaas wenste Van Basten dat krachtige gebaar in Amsterdam niet te beantwoorden; Marco vond het maar gekkigheid.

Hoewel het wankelde onder Fiorentina's druk, won Ajax door een geweldige goal van Kennedy Bakircioglu met 1-0 in het Stadio Artemio Franchi. Na afloop werd ik in het kleedkamergebied op mijn schouder getikt. Het was Marco Donadel, middenvelder van Fiorentina die bankzitter was gebleven. Hij refereerde aan onze wederzijdse vriend in de Veneto, Otello. Dat maakte een kort maar leuk gesprek los en ondertussen stak hij mij zijn shirt toe. 'Grazie Marco!' We lachten en praatten nog even door tot onze bus vertrok. 'Arrivederci ad Amsterdam!' Op de hotelkamer bekeek ik het tricot nog eens goed. Het was minder onaantastbaar maagdelijk dan Harry's paarse tricot van Desolati, maar met de gouden stiknaden en het gouden rugnummer voldeed het viola toch waarachtig aan de allure van de stad en haar club.

